

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויזנפלד שליט"א

רח' הרב סלנט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

ירושלים עיה"ק תר"ת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר ואתחנן לכבוד ... אחרשה"ט!

בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע. **"ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמור"** (דברים ג, כד).

אחת הסוגיאיות הלא פשוטות שיש בחיים, והיא סוגיא ארוכה שלא נגמרת, היא סוגיא ה"שלוש בית", והיחסים התקינים בין איש לאישתו. הרבה נכתב על כך, והרבה נאמר על כך ועוד הרבה יאמר ויכתב, כי הסוגיא היא ארוכה מארץ מידה, ובסופו של דבר צריכים הרבה רצון טוב

משני הצדדים והרבה סייעתא דישמאי. כיום יש מדריכים לחתן ומדריכות לכלה, לפני החתונה, להעמידם באור החיים, ובנוסף לכך החתן והכלה שומעים הדרכות נוספות מקרובים וידידים, ואח"כ במשך שבעת ימי המשתה תוך כדי הנאומים ודברי תורה ודברי בדיחותא מוסיפים להחכימם בעוד עצות, ובמשך הזמן כשלא בדיוק מסתדרים ביניהם ישנם יועצי נשואים למיניהם כל אחד עם עצותיו ופטרונותיו. ומהם יצא הפתגם "אין זוג לא מתאים או לא מוצלח, יש זוג לא מתודרך" וזו פרסומת לפרנסה, לא רעה, ולא לגמרי אמיתית וצודקת, ולא תמיד צודקת, כי אכן יש זוג לא מתאים, וע"כ התורה הקדימה התרופה למכה, ובסדר המסכתות גיטין לפני קידושין. וגם יש זוג מודרך הדרכה מעולה - אלא שלפחות אחד הצדדים לא מבצע את ההדרכה, או משום גאווה ואגו או משום עצלות, ועל אף שהוא יודע מה צריכים לעשות או להמנע מלעשות - הוא עושה ההיפך. והנה יסוד הכל ועיקר הדבק בין בעל ואישתו הם מידות טובות, כי כשיש מידות טובות, לא צועקים ומשמיעים, אלא בעיקר שותקים ולא מקפידים ומוותרים ומקשיבים, ומנסים עם כל הכוחות להבין כאב ומצוקת רצון הלב של הצד השני. ואם יעשו כן - בודאי רוב החיכוחים והוויכוחים יעלמו. וכן העצלות גורמת הרבה צער מיותר לצד שכנגד, ויש שלא קולטים ולא מודים שיש בהם עצלות והם תולים מניעת מעשיהם הנדרשים כעת, בתורות ופילוסופיה שלא קיימת ולא אמיתית, ובאמת בסה"כ ישנה עצלות כרונית. והנה אהבה גימטריא אחד, כי אהבה

צריכה למצוא חן בעיני המקבל, וא"כ הנותן צריך לפעול בענין זה לפי הראש והטעם של המקבל. כי אם הנותן יקנה תכשיט או מאכל שמוצא חן בעיניו ולא בעיני המקבל - לא עשה כלום, ולפעמים הכאיב. ועל זה וכיוצ"ב נאמר "אהי חכם ואל תהי צודק", (ובמקרה הנ"ל הוא גם לא צודק!), ובכלל הפתגם הנ"ל 'להיות חכם', לענייניו חיינו ללמוד להעלים עין, ולא לראות ולא לשמוע כל דבר, ולדעת להעלים עין ואוזניים וכו'. וללמוד לוותר מה יותר, ולהתאמץ לעשות רצון השותף מה יותר, עד כמה שיותר ומתאפשר. ועל הכל צריך סייעתא דשמאי ותפילה, כי השידוכים והזיווגים הם מן השמים, ואמרו חז"ל (מועד יח:): מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים מה' אשה לאיש. וגם קיום הזיווג לאחר שנעשה השידוך והיתה החתונה הוא מן השמים, וכמו שצריך תפילה וס"ד לפני השידוך, כן צריך אח"כ כל החיים. וזהו "ואתחנן אל ה' בעת ההוא" כתוב "ההוא" בלשון זכר, ונקרא בלשון נקבה 'ההיא', ושניהם באחדות אותה מילה, רמז על התחוננים והתפילה הנדרשת תמיד בדברים שבינו לבינה ושלוש בית.

פרשת ואתחנן

צדקה

וזה מה שאמרו רבותינו, וזרונים לברכה (אבות פ"ק ב): "מרבית צדקה מרבית שלום", צדקה הוא בחינת תענית, כי עקר התענית הוא צדקה, כמאמר חכמינו, וזרונים לברכה (פ"ב ו'): "אנרא דתעניתא צדקהא, כי בחינת המחלקת הוא רצון אחר שעומדים עליו לביטול רצונו, וקבלת התענית איתא בזהר (אחר ס"ח). "בעצם היום הזה תענו את נפשתיכם" שמשלת התענית לאבנעא לביטול לארפקא רעותא ולביטול לקרשא ברין הוא, שעל ידי התענית נבנע ונחלש הלב ונתבטל כל הרצונות האחרים שלו מפני רצון הקדוש-ברוך-הוא, לארפקא רעותא ולביטול וכו'. ועל-כן על ידי זה נתבטל המחלקת שהוא בחינת רצונות אחרים שלא ברצונו כמו שאמרו רבותינו, וזרונים לברכה (אבות פ"ק ב): "בטל רצונך מפני רצונו כדי שיבטל רצון אחרים מפני רצונך", ועל-ידי התענית כבר נתבטל רצונו מפני רצון השם ויתברך כנ"ל, על כן נתבטל רצון אחרים מפני רצונו, ונתבטל המחלקת ונעשה שלום כנ"ל 'מרבית צדקה מרבית שלום'. וזה שאמרו רבותינו, וזרונים לברכה (ראש השנה י"ח): "צום הרביעי וצום החמישי וכו' יהיו לששון ולשמחה" קרי לה צום וקרי לה ששון וכו'. אלא כשאין שלום צום, הינו כשאין שלום ויש מחלקת, או צום, כי צדקה לזה תענית כנ"ל, ועל-ידי התענית נעשה שלום.

(ליקו"מ קטט)

בברכת התורה וכמו"ס שמעון יוסף הכהן ויזנפלד

תיקון הכללי

כל מטה לחם - שבר. היינו שלפעמים נמצאים במצב מלחמה, ומקיימים מטה דיונים כנודע במציאות שישנו מטה מלחמה - מטה המטכ"ל, וכן במחלוקת ומריבה, אדם מחפש את המצדיקים אותו, ומחפש דוברי ומקבלי לשון הרע וכו', והכל מובן ופשוט.

ויקרא רעב על הארץ. לא רעב ללחם ולא צמא למים כ"א לשמוע את דברי ה' (עמוס ה, יא). וכשיש בציבור מצב של רעבון, יש לנצל בכל הכוח לקרבה לתורה ולהשי"ת כי לא בכל דור ולא בכל זמן מתרחיש ניסא. וזהו (שם יז) שלח לפנייהם איש, לעבד נמכר יוסף. היינו שאז קם צדיק שמפקיר את עצמו למען הצלת כלל ישראל.

לעבד נמכר - יוסף. מי שרוצה להיות עבד ה' מכור לעבודתו - צריך ומוכרח לבחי' יוסף, ושמירת הברית. ומי שמוסר א"ע לעבודת

ה' - זוכה לבחי' יוסף, ושמירת הברית. מביאה אחדות ואחדות מביא לאהבה, ואזי יש רצון עז לתת ולהיטיב לשותפו, וזה מוסיף אחדות ועוד אהבה. אלא שהנתינה

(מתוך תיקון הכללי בהוצאת נצח מאיר)

לע"נ הניכה בת תמו ע"ה * לע"נ לפורטונה בת מזל ע"ה

מדרש

אמר רבי יוחנן עשרה לשונות נקראת תפלה, ואלו הן: שועה, צעקה, נאקה, רנה, פגיעה, בצור, קריאה, נפול ופול ותחנונים. שועה צעקה, שואמר (שמות ב, כג): ונאנחו בני ישראל מן העבדה ויזעקו וגו'. נאקה, דכתיב (תהלים י, כד): וישמע אלהים את נאקתם. רנה ופגיעה, דכתיב (ירמיה ז, טו): אל תתפלל בעד העם הזה ואל תשא בעדם רנה ותפלה ואל תפגע בי. בצור וקריאה, דכתיב (תהלים יח, ז): בצור לי אקרא ה'. נפול, דכתיב (דברים ט, יח): ואתנפל לפני ה'. פול, דכתיב (תהלים קו, ל): ויעמד פינחס ויפלה. ותחנונים, דכתיב: ואתחנן אל ה'. ומפלן לא נתפלל משה אלא בלשון תחנונים.

(דברים רבה ב, א)

תעלונה כליותי בדבר שפתיך מישרים, כמו חלב ודבש תשבע נפשי בראותי אמרותיך היקרים מפיו אשר קבלתי עתה בעת סעדת שחרית שמעתי אמרותיך כי נעמו, במה נקדם ה' אשר עד כה עורני ברחמי ונפלאותיו העצומים שאזכר שיעצאו מפי דברים כאלה ושיכנסו באוני פרי בטני שיהיו, האמת כאשר כתבת שדברים אלו אי אפשר לספר אפילו לעצמו וכמבאר מזה בלקוטי מזהר"ן שאצל המעשיות (שיחות הר"ן א) על פסוק כי אני ידעתי כי גדול ה' וכו', וגם בזה בעצמו רואין גדלת ה' ונפלאותיו בכל דור דור עם כל נפש מישראל אשר הפליא חסדו עמנו שנזכר לשא ולתן בעל פה ובכתב בדברים כאלה העומדים ברום רומו של עולם עד אין סוף ויורדים עד אין תכלית להחיות גם אותי ואותך, בהתנוצצות נעימת ידידות עריבת מתיקת תשוקת התנוצצות אלקותו ותברך שמו לנצח. עלינו לשבח לאדון הכל וכו' אשר היה בעורנו בדור היתום הזה בשפל מצבנו כזה בדחוקת כזה, לידע ולהאמין ולדבר בדברים קדושים כאלה, מה נאמר מה נדבר מה נשיב לה' כל תגמולהי עלינו, לפיכך אנהנו חזבים להתחזק בשמחה וחדוה בכל עת בכל יום ובכל שעה, להזכיר עצמנו בכל פעם בחסדים האלה בישועת נפלאות כאלה, אשר הוא ותברך עושה עמנו בכל יום, ולקיים אגילה ואשמחה בחסדך וכו'.

ושלום רב לכל אנשי שלומנו באהבה רבא ורחימתן עזיזא בזה ובבא לעולמי עד ולנצח נצחים, חזקו ואמרו לבבכם כל המיחלים לה' ותרגילו עצמכם לדבר בכל יום אחד עם חברו מהתכלית הנצחה ולדבר כל אחד בינו לבין קונו וכו', כדי לקבל מכל הנקודות טובות וכו', ואל תתבישו כלל מפני המלעגים, כי תהלה לאל אין לנו כלל להתביש מפניהם, ואין פנאי עתה להאריך בזה. דברי אהבה באמת לנצח. נתן הג"ל.

לעילוי נשמת

שמואל בן אברהם כהן ז"ל

הארות על מאמר "קרא את יהושע" (בסימן ו)

כי צריך כל אדם למעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום.

וכל מה שהקב"ה נותן גדולה וכבוד לצדיקים כך הם מוסיפים למעט את עצמן ולהעלות כל הכבוד לשרשו דהיינו למלך הכבוד ואינן נהנין ממנו כי הוא זה וכמשחז"ל (מדרש שו"ט, תהלים כב) הקב"ה נותן גדולה לצדיקים והם ממעיטים עצמם, אברהם אמר (בראשית ח) ואנכי עפר ואפר, משה ואהרן אמרו (שמות טו) ואנחנו מזה, דוד אמר (תהלים כב) ואנכי תולעת ולא איש, שאול אמר (ש"א ט) הלא בן ימיני אנכי מקטני שבטי ישראל ומשפחתי הצעירה מכל משפחות שבטי בנימין ולמה דברת אלי בדבר הזה (היינו שנבחר להיות למלך ראשון על ישראל), גדעון אמר (שופטים ט) הנה אלפי הדל במנשה ואנכי הצעיר בבית אבי, עיי"ש ועיי"ש בעצמו שהם משפילים עצמן הקב"ה מוסיף כבוד על כבודם, וכן חזר חלילה.

(מכתב מתוך הספר "יש מאין")

ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר

עקר כח קדשת ארץ-ישראל הוא על-ידי בחינת "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים", וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו כמו שאמרו רבותינו ז"ל. נמצא, שעקר כח קב"ה ארץ-ישראל הוא על-ידי עשרה מאמרות שבהם נברא העולם, ואז בעת הבריאה לא היה עדין התגלות התורה בעולם, אף-על-פי-כן גם אז היה כל קיום העולם וחייתו רק על-ידי התורה, רק שאז היתה כל התורה נעלמת בתוך העשרה מאמרות, שהם כלל הדבורים והעבודות והעשיות של ישוב העולם ועסקי הרה-ארץ, ואז היה העולם מתקיים רק בחסד חנם לבד, בחינת האוצר-מתנת-חנם. נמצא שזה האוצר-מתנת-חנם הוא הרה-ארץ-ישראל, כי על-ידו הולכין וכובשין ארץ-ישראל מיד העפוי"ם, וזה בחינת הרה-ארץ. וגם על-ידי-זה יכולין לכבש כל מקומות העולם ולקדשם בקדשת ארץ-ישראל, ועל-כן פשרוצין ליה ולבוא לארץ-ישראל, צריכין לבקש מהשם יתברך רק מתנת-חנם, בחינת "ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר".

(אוצר היראה מהדורא בתרא אות ה)

להתחזק ולשאר על עמוד בכל הזמנים

כמה וכמה עתים עוברים על כל אחד מישראל עתים לטובה, עתים לרעה, חס ושלום שהם הכ"ח עתים האמורים בספר קהלת, ובהם כלולים כל העתים העוברים על כל אחד ואחד מיום הולדו עד יום מותו, אשר עליהם התחנן דוד: "בדרך עתתי, הצילני מיד איבי ומרדפי". וזה עקר שלמות הצדיק הגדול במעלה, המלמד תורה ודעת לישראל, כמו יששכר, שיוכל להאיר בכל אחד מישראל שיוכל להתחזק ולשאר על עמוד בכל הזמנים והעתים העוברים עליו, בחינת "ומבני יששכר יודעי בינה לעתים לדעת מה יעשה ישראל" (דה"א יב). שיידע כל אחד מישראל מה לעשות בכל עת ועת, איך להתחזק ולהחיות את עצמו בכל עת ועת כפי העת והזמן: פעם בתורה, פעם בתפלה, פעם בצדקה, פעם בצעקה ושועה ותחנה ובקיה, פעם בשמחה וחדוה, פעם בדבור, פעם בשתיקה; ויש עת שצריכין ומכרחין לבטל את עצמו דיקא מהעבודה, בבחינת "בטולה של תורה זהו קיומה", כי יש עת שצריכין לאכל או לישן בשביל קיום הגוף, או לדבר עם בני-אדם כדי לפקח דעתו, וכיוצא בזה הרבה, והכל כפי העתים העוברים על האדם, כי בהכרח שיעבר על האדם כמה מיני עתים שונים. וכן בדרך המלך כשנסתלק נאמר: "והעתים אשר עברו עליו ועל ישראל". והצדיק-הידור האמתי הוא מאיר בכל אחד מישראל שיידע איך להתחזק את עצמו בהשם יתברך בכל עת ועת כנ"ל.

(אוצר היראה מהדורא בתרא אות מט)

לעילוי נשמת

תמונת אסתר ע"ה

גלב"ע מ"ז שבט

תנצבה.

נתן וצ'רנה בלאוואר ע"ה

ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

ימית בת אסתר

חזרה בתשובה שלמה

להצלחת

ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו

ברוחניות ובגשמיות

